

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobkyně: **H. Š.**, zast. Mgr. Martou Ptáčkovou, advokátkou se sídlem Moravské náměstí 15, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**, se sídlem třída Tomáše Bati 21, Zlín, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 2. 2010, č. j. KUZL-81057/2009, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 12. 1. 2011, č. j. 57 A 37/2010 - 22,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalobkyně jako stěžovatelka domáhá zrušení shora uvedeného rozsudku Krajského soudu v Brně, kterým byla zamítnuta její žaloba proti výše specifikovanému rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto stěžovatelčino odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Luhačovice ze dne 5. 11. 2009, č. j. 21677/2009/262, sp. zn. 11707/2009/262/197, a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byla stěžovatelka uznána vinna tím, že dne 7. 6. 2009 v 11:25 hodin na silnici č. 492 v Luhačovicích na kruhovém objezdu u ZD Zálesí, ve směru jízdy na Uherský Brod řídila motorové vozidlo Mercedes Benz r. z. x a při řízení vozidla držela v pravé ruce mobilní telefon, který měla přiložený k pravému uchu. Svým jednáním porušila § 7 odst. 1 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), a tím se dopustila přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních

komunikacích podle § 22 odst. 1 písm. f) bod 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“). Za to byla stěžovatelce podle § 22 odst. 9 a § 11 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích uložena pokuta ve výši 2000 Kč. Rozhodnutí žalovaného pak vyšlo z toho, že skutkový stav byl dostatečně prokázán. Skutečnost, že stěžovatelka držela za jízdy mobilní telefon, dostatečně prokázala hodnověrná a vzájemně konzistentní svědectví dvou příslušníků policie. Žalovaný naopak neuvěřil tvrzení stěžovatelky a osádky vozu, kterou dále tvořila matka stěžovatelky a její manžel, že stěžovatelka sama hovor nevedla, ale tím, kdo telefonoval, byla na místě spolujezdkyně jedoucí matka stěžovatelky. Ke shodným závěrům pak dospěl i krajský soud.

Stěžovatelka v kasační stížnosti výslovně uvádí, že uplatňuje důvody obsažené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Vzhledem k tomu, že kasační stížnost neobsahuje žádnou polemiku s právním názorem krajského soudu, reálně namítá stěžovatelka jen vady dle písm. b) výše uvedeného ustanovení s. ř. s. Stěžovatelka tedy poukazuje na *vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit*.

Stěžovatelka uvádí, že její vinu nemohou prokázat jen výpovědi policistů, pokud neexistují jiné důkazy, přímé ani nepřímé. To platí tím spíše, že mezi stěžovatelkou a policistkou došlo při zastavení vozu k rozepři.

Stěžovatelka je toho názoru, že zasahující policisté nemohou na vzdálenost 10-13 m zcela přesně vnímat svými smysly, zda řidič kontrolovaného vozidla drží v ruce u ucha mobilní telefon či nikoliv; navíc když sami sedí ve vozidle a situaci pozorují přes sklo. Nelze v takovém případě lidským okem rozeznat, že řidička drží telefon, natož rozpoznat, že do něj hovoří. Uvedla-li svědkyně Š. (matka stěžovatelky, která seděla na sedadle spolujezdkyně), že telefonovala stěžovatelčiným telefonem, objevuje se oproti výpovědím policistů rozpor, který měly správní orgány odstranit dalším dokazováním. Pro závěr, že stěžovatelka hovor převzala a následně jej dala k vyřízení své matce, není opora ve spise vůbec. Další svědek, pan Š. (manžel stěžovatelčiny matky), sice uvedl, že řízení vozidla nevěnoval pozornost, dále však uvedl též to, že zaslechl, že jeho manželka telefonuje mobilem. Výpovědi osádky vozu se tak shodují. Pro posouzení věci pak nemá vliv to, co stěžovatelka uvedla sama do kolonky „vysvětlení“ v oznámení o přestupku.

Ze všech uvedených důvodů stěžovatelka navrhuje, aby zdejší soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti souhlasí se závěry krajského soudu. Na podporu své argumentace poukazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu (sp. zn. 1 As 64/2008, sp. zn. 4 As 19/2007 a sp. zn. 6 As 47/2005), která se zabývala podrobně důkazními prostředky v podobě svědectví policistů při dopravních přestupcích. Ve svém vyjádření poukazuje žalovaný také na chování stěžovatelky bezprostředně poté,

co byl policisty dán pokyn k zastavení vozu (žalovaný poukazuje v této souvislosti na rozsudek zdejšího soudu sp. zn. 9 As 54/2008).

Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, stěžovatelka je zastoupena advokátkou a jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Důvodnost kasační stížnosti pak zdejší soud v nyní souzené věci posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

Ve věci není veden spor ohledně právního posouzení celé situace. Po právní stránce je nesporné, že drží-li řidič mobilní telefon za jízdy, jde o přestupek. To přiznává i stěžovatelka, která tvrdí, že poté, co byla pokutována za dřívější shodný přestupek, který nepopírá, si již dává na takové jednání pozor. Podle § 22 odst. 1 písm. f) bod 1 zákona o silničním provozu (ve znění účinném ke dni přestupku) se přestupku dopustí ten, kdo v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla drží v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení. Již zde je potřeba upozornit na to, že přestupkem je pouhé *držení* telefonního přístroje; k naplnění skutkové podstaty tohoto přestupku tak není třeba, aby z aparátu řidič uskutečňoval hovor.

Spor je veden jen v rovině skutkové – stěžovatelka sama uvádí, že její telefonní přístroj držela její matka a uskutečňovala z něj hovor. To se shoduje i s výpovědí právě stěžovatelčiny matky, která v rozhodující okamžik seděla na sedadle spolujezdce, a s výpovědí manžela stěžovatelčiny matky, který seděl ve voze vzadu. Správní orgány i soud nicméně dospěly k závěru, že mobilní telefon v ruce držela stěžovatelka.

Ze spisu vyplývá, že Městskému úřadu Luhačovice bylo dne 8. 6. 2009 doručeno oznámení o přestupku, v němž je uvedeno, že stěžovatelka dne 7. 6. v 11:25 na silnici č. II/492 v Luhačovicích, při průjezdu kruhovým objezdem u Zálesí ve směru na Uherský Bod, řídila motorové vozidlo výše uvedené značky a při řízení držela v pravé ruce mobilní telefon, který měla přiložen k pravému uchu. Zápis provedla policistka prap. K. Č. Stěžovatelka v kolonce „Vysvětlení a podpis podezřelé osoby z přestupku“ uvedla, že s oznámením o přestupku, jak bylo vyhotoveno, nesouhlasí. Dále je ve spise založen výpis z evidenční karty stěžovatelky, z něhož plyne, že byla shledána v minulosti vinnou z řady dopravních přestupků (oznámeny dne 28. 5. 2008, 8. 2. 2008, 12. 10. 2007, 16. 4. 2007 a 23. 2. 2007).

Ve věci byl nejprve vydán příkaz, kterým byla stěžovatelka shledána vinnou z výše popsaného přestupku (příkaz ze dne 22. 6. 2009, č. j. 11822/2009/262, sp. zn. 11707/2009/262/197). Proti němu podala stěžovatelka odpor, v němž namítala, že netelefonovala ona, ale její matka. Dále uvedla, že policistka se při kontrole nechovala nestranně a pouhé svědectví policistů neobstojí jako důkazní prostředek v době, kdy si policie k prokázání skutku může obstarat fotografie, videozáznam atd.

Po podaném odporu správní orgán dne 27. 8. 2009 vyslechl zasahující policisty jako svědky. Nprap. K. Č. uvedla, že při běžném výkonu služby zahlédla vozidlo stěžovatelky, kterak se přibližuje ke kruhovému objezdu. Stěžovatelka měla k pravému uchu přiložen mobilní telefon a svědkyně viděla, že hovoří. Svědkyně sledovala řidičku (stěžovatelku)

delší dobu. Poté se s policistou, s nímž konala ten den službu, rozhodla vozidlo stěžovatelky následovat. I nadále pozorovala stěžovatelku, jak drží telefon. Stěžovatelka si při přeřazení rychlosti přendala aparát do levé ruky. V tu chvíli již vůz policistů výstražným světelným znamením a zapnutým nápisem STOP vyzýval řidičku k zastavení. Na to řidička nereagovala; nezastavila ani po použití tlačítka HORN, které vydává ostrý zvuk. Teprve po výjezdu z obce se podařilo policistům řidičku zastavit. Svědkyně se zeptala stěžovatelky, zda ví, jakého přestupku se dopustila. Stěžovatelka uvedla, že neví, načež jí svědkyně sdělila, že při jízdě držela telefon a uskutečňovala hovor. Na to stěžovatelka uvedla, že s tímto posouzením věci nesouhlasí. Svědkyně následně zkontrolovala údaje o stěžovatelce v evidenci řidičů a zjistila, že stěžovatelka má v kartě již několik záznamů. O této skutečnosti svědkyni informovala. Poté svědkyně sepsala oznámení o přestupku a hodlala stěžovatelku s tímto dokumentem seznámit. Stěžovatelka jí oznámení vytrhla z ruky a po přečtení připsala své vyjádření, že s posouzením věci nesouhlasí. Na dotazy správního orgánu svědkyně uvedla, že stěžovatelku při telefonování pozorovala asi z deseti metrů a je si zcela jistá, že předmět, který stěžovatelka držela, je mobilní telefon. Ve vozidle jej poté již nehledala a neví, kde byl uložen.

Druhým svědkem byl prap. R. P. Ten uvedl, že v rozhodný den měl se shora uvedenou svědkyní službu. Zaměřili se na kontrolu řidičů nedaleko kruhového objezdu v Luhačovicích, kde svědek zřetelně viděl stěžovatelku, jak se chystá najet na kruhový objezd, v ruce drží mobilní telefon a pohybuje ústy. Při řazení si přechytila aparát do levé ruky, pravou rukou zařadila, přičemž přístroj držela u pravého ucha. Za výše uvedeným vozidlem se svědek s druhou policistkou rozjeli a přibližně po 1,5 km jízdy se jim ho podařilo dostihnout a zastavit. Nprap. Č. oznámila stěžovatelce, jakého přestupku se dopustila, s čímž stěžovatelka ostře nesouhlasila – uvedla, že si policisté vše vymysleli. Po sepsání protokolu vyslechli policisté dle vyjádření svědka několik jadrných slov a osádka vozidla odjela. Na dotazy správního orgánu uvedl svědek, že si na celou událost pamatuje přesně, vše pozoroval cca z 12-13 metrů. Ve voze seděla vedle stěžovatelky starší žena na místě spolujezdce a starší muž na zadním sedadle. Stěžovatelku viděl telefonovat po dobu asi 10 vteřin, bezpečně poznal, že jde o mobilní telefon, ve vozidle po něm pak již nepátral.

Stěžovatelka o výslechu svědků byla vyrozuměna, nebyla však přítomna, dodatečně uvedla, že se z vážných důvodů nemohla dostavit.

Dne 7. 10. 2009 provedl správní orgán výslech dvou spolujezdců stěžovatelky. A. Š., matka stěžovatelky, uvedla, že si na událost vzpomíná. Při nájezdu na kruhový objezd vyřizovala za dceru pracovní záležitost – telefonovala klientce s tím, že vyjeli později a jednání se odkládá. Telefon držela v levé ruce a pravou si dělala poznámky – tak, jak je zvyklá, neboť pracovala jako sekretářka. Po výjezdu z Luhačovic je zastavili dva policisté. Policistka, která jednala se stěžovatelkou, řekla dle tvrzení svědkyně, že stěžovatelka je pěkná recidivistka, což se jak stěžovatelky, tak svědkyně dotklo. Stěžovatelka řekla, že s přestupkem nesouhlasí a požaduje přestupkové řízení před správním orgánem. Závěrem svědkyně popsala, že měla z jednání policistů neprofesionální dojem. Na dotaz správního orgánu uvedla, že v onen den volala z telefonu své dcery, ale již si nevzpomíná, zda z něj vytáčela číslo, nebo jen hovor přijala.

Manžel uvedené svědkyně, L. Š., uvedl, že si na událost vzpomíná. Seděl na zadním sedadle za spolujezdcem a dával si dohromady tašku s doklady. Řízení vozidla nevěnoval pozornost, ale zaslechl, jak manželka s někým po telefonu hovoří. Šlo o telefonát s nějakou paní. Po průjezdu kruhovým objezdem v Luhačovicích ujeli asi 400 metrů a poté je zastavilo policejní vozidlo. Slyšel, že zasahující policistka označila stěžovatelku za recidivistku. Stěžovatelka s přestupkem nesouhlasila, podepsala nějaký dokument a pak z místa odjeli. Na dotaz správního orgánu uvedl, že stěžovatelka mívá ve voze obvykle telefon na místě mezi řidičem a spolujezdcem. Nejspíše tam ležel i v ten den.

Následně správní orgán vydal výše uvedené rozhodnutí, proti němuž stěžovatelka podala odvolání. V něm mj. uvedla, že nesouhlasí s tím, aby správní orgány vycházely jen z výpovědí policistů a nepřihlédly k výpovědím svědků Š. Žalobou napadeným rozhodnutím bylo podané odvolání zamítnuto a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo potvrzeno.

Zdejší soud před vlastním hodnocením dané věci předesílá, že český právní řád vychází ze zásady volného hodnocení důkazů (§ 50 odst. 4 správního řádu). Nevychází naopak ze zásady, že některý důkazní prostředek má *a priori* vyšší váhu než důkazní prostředek jiný. Jistě tedy nelze bez dalšího vycházet z toho, že výpověď policisty má větší význam než výpověď jiného svědka. V nastalé situaci je přitom důkazní situace taková, jak byla uvedena shora. Stěžovatelka a osádka vozu jsou zajedno v tom, že přestupek nebyl spáchán. Dva zasahující policisté tvrdí opak. V takové situaci je klíčové zhodnotit věrohodnost a konzistentnost výpovědí svědků. Není v takové situaci nutně nezbytné, aby součástí spisu byly i důkazní prostředky jiné, zejm. fotografie, videa apod. Skutečnost, že řidič vozidla drží v ruce telefonní přístroj, je totiž objektivně vnímatelná lidským zrakem. Proto tvrzení policistů, že stěžovatelku viděli držet v ruce za jízdy telefonní přístroj, může být samo o sobě věrohodným důkazem, aniž by byl předložen další důkaz, neboť k tomu není potřeba odborná znalost ani zvláštní vybavení. Není v takové situaci případné srovnání s dokazováním přestupků spočívajících v překročení maximální povolené rychlosti. To totiž není pouhými lidskými smysly přesně měřitelné a musí být prokázáno způsobem nevyvolávajícím pochybnosti, tj. obvykle snímkem z radaru (k tomu viz též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2008, č. j. 1 As 64/2008 - 42, www.nssoud.cz). Nelze tak přitakat stěžovatelce, která namítá, že postižena by mohla být jen v případě, že by existoval ještě nějaký jiný důkaz než pouhá svědectví policistů.

Judikatura zdejšího soudu se několikrát zabývala případy, kdy byla důkazní situace podobná té v nyní posuzované věci, tedy posuzování skutkového děje při řízení motorových vozidel, kdy proti sobě stála protichůdná tvrzení, a nebylo jiných důkazních prostředků. Ve věcech sp. zn. 1 As 64/2008 a 4 As 19/2007 byla za hodnověrná považována svědectví policistů, neboť ta byla konzistentní, zatímco ve výpovědích osádky vozu bylo možno nalézt disharmonii. Naopak ve věcech sp. zn. 7 As 105/2010 a 7 As 83/2010 nedošlo ke zpochybnění výpovědi osádky vozu, zatímco u policistů byla shledána až příliš velká míra horlivosti při řešení přestupku, která ústila v kontrolu vybavení vozu ani vzdáleně nesouvisejícího s podezřením na spáchání předmětného přestupku.

Při vědomí toho, že lze jen velmi těžko srovnávat různé skutkové situace, Nejvyšší správní soud v nyní projednávané věci vážil, ke které z výše nastíněných linií lze

připodobnit situaci stěžovatelky. Existence rozporů mezi jednotlivými důkazy totiž není neobvyklá. V takové situaci je ale správní orgán povinen důkazní postup řádně popsat a logicky i věcně přesvědčivě odůvodnit, jakým způsobem se s těmito rozpory vypořádal a z jakých důvodů uvěřil jedné z vzájemně protichůdných skutkových verzí.

V daném případě se dle zdejšího soudu s výše uvedeným rozporem správní orgány vypořádaly dostatečně a nepochybil ani krajský soud, když jejich závěr akceptoval. Výpovědi obou zasahujících policistů jsou vzájemně zcela souladné a na žádné rozpory v tomto ohledu nepoukazuje v kasační stížnosti ani stěžovatelka sama. Oba policisté mohli na vzdálenost 10-13 metrů vnímat svými smysly, zda řidička při řízení drží mobilní telefon, obzvláště pokud se na sledování stěžovatelky soustředili po dobu přibližně 10 vteřin, jak uvádějí ve výpovědích. Jak je uvedeno výše, držení telefonu za jízdy je na rozdíl od některých jiných dopravních přestupků pozorovatelné pouhým zrakem. Je otázkou, zda je dostatečně viditelné také to, že stěžovatelka za jízdy do telefonu hovořila. Tuto skutečnost však nemusel zdejší soud zjišťovat, neboť přestupkem je pouhé držení mobilního telefonu, nikoliv uskutečňování hovoru. Navíc výrok správního orgánu prvního stupně obsahuje pouze zmínku právě o držení telefonu, nikoliv o telefonování. To, že by stěžovatelka za jízdy hovořila, nebylo bráno v potaz ani při úvaze nad výší pokuty.

Výpovědi policistů jsou tedy bez rozporů jak každá zvlášť, tak při vzájemném porovnání. Nebyl zjištěn ani žádný jiný motiv, než prostý výkon služby, proč by policisté stěžovatelku stíhali a následně jí oznámili podezření ze spáchání přestupku. Policisté stěžovatelku neznali a při zastavování vozidla ani přesně nevěděli, kdo konkrétně je řidičem. Nebyla zjištěna ani nepřiměřená míra horlivosti, která byla shledána ve výše uvedených případech. Stěžovatelka nebyla podrobena žádné šikanózní prohlídce a také jednání zasahujících policistů lze hodnotit jako korektní a nikoliv zaujaté. V tomto ohledu stěžovatelka namítá jen to, že byla označena policistkou K. Č. za recidivistku. Jakkoliv nic takového ve své výpovědi tato svědkyně neuvedla (policisté naopak uvedli, že ostré výrazy užívala stěžovatelka), i kdyby se tato událost stala ve verzi, kterou líčí stěžovatelka, nelze v tom spatřovat žádné osobní zaujetí ze strany policistky. Policistka totiž měla tuto větu pronést až poté, kdy zjistila z evidence řidičů, že se stěžovatelka v nedávné minulosti před inkriminovaným okamžikem dopustila hned pěti prokázaných dopravních přestupků. Recidivistou je přitom ve vztahu k přestupkům nutno rozumět osobu dopouštějící se opětovného spáchání přestupků stejné povahy.

Otázkou věrohodnosti zasahujícího policisty jako svědka se zdejší soud zabýval též v rozsudku ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 As 19/2007-114, www.nssoud.cz, v němž mj. konstatoval: *„K osobě policisty a tím i věrohodnosti jeho výpovědi Nejvyšší správní soud dodává, že nemá důvodu pochybovat o pravdivosti jeho tvrzení, neboť na rozdíl od stěžovatele neměl policista na věci a jejím výsledku jakýkoli zájem, vykonával jen svoji služební povinnost při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jimž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem; nebyl zjištěn žádný důvod, pro který by policista v této věci uvedené zásady překročil. Nebyla proto shledána důvodnou námitka stěžovatele, že správní orgány i krajský soud vycházely v dané věci z „trojjediného zdroje", jímž bylo „Oznámení přestupku", úřední záznam a svědecká výpověď téhož policisty. Ostatně s ohledem na povahu věci se jiný v úvahu přicházející důkaz nenabízí."* Uvedené závěry lze přiměřeně aplikovat i

na nyní posuzovaný případ, neboť i zde soud neshledal žádnou okolnost, která by vedla k domněnce o zaujatosti svědků – policistů.

Na rozdíl od policistů měli stěžovatelka a její příbuzní motiv, proč věc prezentovat způsobem, jakým tak činili ve správním řízení. Stěžovatelce hrozilo, že bude shledána vinnou z dalšího přestupku a budou jí započítány další body ve smyslu § 123b zákona o silničním provozu. Z odůvodnění rozsudku krajského soudu (ani z rozhodnutí správních orgánů) však neplyne, že by stěžovatelčina výpověď byla označena za nevěrohodnou *pouze* pro její postavení osoby obviněné z přestupku. Soud a správní orgány naopak posoudily její jednotlivá vyjádření a výpovědi osádky vozu a srovnaly je s výpověďmi svědků – zasahujících policistů. Zde je zásadní to, že stěžovatelka neuvedla, že hovor realizovala její matka, již ve chvíli, kdy byla zastavena policejní hlídkou. Neuvedla tuto skutečnost ani ve svém verbálním vyjádření na tvrzení policistky, že za řízení držela telefonní aparát. A neuvedla nic takového ani ve svém písemném vyjádření k přestupku, kam napsala prosté: „*Nesouhlasím.*“ Jakkoliv tedy lze stěžovatelce přisvědčit v jejím tvrzení, že od samého počátku uvádí, že se předmětného jednání nedopustila, skutečnost, že hovor vedla její matka, se prvně objevuje až v podaném odporu, ačkoliv mohla být namítána dříve, tedy již při silniční kontrole, a co víc – uplatnit tuto verzi příběhu již v tento okamžik se jeví být i naprosto přirozenou reakcí člověka, který bezpečně ví, že se přestupku nedopustil a že telefon nedržel on, ale někdo jiný na palubě vozu.

Ani sama stěžovatelka přitom v kasační stížnosti ve vztahu k této nedůvěryhodnosti ve svém procesním postupu nic neuvedla a nenabídla soudu ani případné hodnověrné vysvětlení. Nic v tomto směru neuvedli ani svědci z osádky vozu, blízcí příbuzní stěžovatelky. Matka stěžovatelky, která měla navíc hovor dle stěžovatelčiny verze vést, dokázala potvrdit právě jen tu skutečnost, že hovor vedla, ale další skutečnosti s tím související, dle nichž by bylo možno případně její tvrzení ověřit, již neuvedla.

Zdejší soud tedy nemá za to, že by rozpory ve výpovědích osádky vozu a policistů správní orgány (a soud) nezkoumaly. Tento rozpor, pro dokazování podobných situací typický, byl překlenut tím, jak byla vysvětlena důvěryhodnost výpovědí policistů, a naopak nevěrohodnost výpovědí příbuzných stěžovatelky.

V daném případě tedy nebyly naplněny stručně namítané kasační důvody a zdejší soud neshledal ani důvody, pro které by měl rozhodnutí zrušit pro pochybení, k nimž by měl přihlížet mimo uplatněné námitky podle § 109 odst. 3 s. ř. s. Proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s.).

Stěžovatelka, která neměla v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému náklady řízení nevznikly. Proto soud rozhodl, že se žalovanému právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává (§ 60 odst. 1, § 120 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. září 2011

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu